

1966

—

PETER STRUYCKEN

—

Voor zijn intensief onderzoek, zowel theoretisch als beeldend, naar een wetmatigheid in de relatie tussen vorm en kleur.

Vormen en kleuren, zo zet Struycken uiteen, kunnen op zo'n wijze worden georganiseerd dat zij via visueel ervaarbare reeksen met andere vormen en kleuren worden verbonden. De indruk van een vorm- of kleurreeks vormt zich in de tijd, zoals opeenvolgende beelden in een film. Elk moment van een reeks houdt optischlogisch verband met het moment ervoor en erna. Er is richting, mogelijkheid tot oriëntatie en samenhang. Reeksen in vorm en kleur zouden toepasbaar kunnen zijn in architectuur, steden – en wegenbouw.

Vormen en kleuren zouden met elkaar in verband gebracht kunnen worden, bijvoorbeeld de minst opvallende kleur met de minst opvallende vorm en de opvallendste kleur met de opvallendste vorm en alles ertussenin. Door middel van plaatsing en aantal krijgen zij een relatie. Dergelijke reeksen resulteren in uiteenlopende uitdrukkingen zoals: statisch-dynamisch, opvallend-stil, open-gesloten, plat-ruimtelijk, massa-oppervlak. Ook hiervoor ziet Struycken toepassingsmogelijkheden zoals het identiteit geven aan massa's en structuren in de architectuur of het ordenen van voorwerpen in onze dagelijkse omgeving.

Uitbanning van subjectiviteit, die zelfs in geometrisch – abstracte kunst altijd een rol speelt, is Struyckens doel. Dit wordt als volgt toegelicht: als je vierkanten tekent en je laat een lijn weg, dan blijven het vierkanten, omdat je geest die weggelaten lijn automatische invult. Hetzelfde geldt voor kleurenreeksen. In een reeks van wit naar zwart kan men grijzen weglaten, welke 'ingedacht' kunnen worden. Deze wetmatigheid houdt Peter Struycken bezig. In zijn schilderkunst maakt hij gebruik van dit principe.